

Lecsó

Annának el kellett mennie. Amikor a férfi rádöbbsent, ez a fájdalmas valóság, szemüvegét ugyanazzal a rutinnal helyezte orrára, mint az elmúlt tizenhét évben minden reggel, és ismét a napi időjárásnál kezdte. Belül mégis, valamilyen rejtélyes oknál fogva irgalmatlan szorongás vett erőt rajta, homlokán csak úgy gyöngyözött a veríték. Valahol sejtette, ez egyszer be fog következni, de sohasem gondolta, hogy pont akkor, pont azon a napon, amikor felteszi a szemüvegét, és újságot olvas.

– Tamáskám, indulnom kell. Mindent odakészítettem a deszkára, meglátod, tizenöt-húsz perc az egész.

Felesége föléhajolt, megpróbált csókot lehelni homlokára, de ő úgy beletemetkezett a lapba – még le is csúszott a fotelben –, hogy neje hiába próbálkozott.

– Jól van, indulj már. Estig ne is lássalak.

– Istenem, Tamás, te egyre morgósabb vagy. Komolyan, ti férfiak nem tudjátok elviselni, ha mi is kimozdulunk.

Becsatolta klipszeit, tett egy leheletnyit mályvás rúzsából – talán tíz éve is annak, hogy utoljára viselte –, és kilépett az ajtón.

– Szervusz, ötre jövök!

– Aztán ne trécseld el az időt!

Még mindig a várható felmelegedést böngészte, de már tudta, hogy magára maradt. Ott ült a kis biedermeier bútorok, a falakról vidáman rámosolygó családi ünnepek, a napfény felé nyújtózó, rakoncátlan páfrányok között, otthona mégis teljesen üres volt.

Ez hogy történhetett meg?

Tegnap, pontosan este hat óráig minden a megszokott biztonságban haladt. Lefestette a hajómodelljeit, rendszerezte az érmegyűjteményét, majd épp a konyhába indult, hogy bevegye a „napi előírt” második felét, amikor megcsörrent a telefon. Tudta, hogy ez volt a hiba. Rossz pillanatban szólalt meg. A keze tele volt a pohár vízzel, meg a gyógyszerekkel – hová is tehetné –, így addig tétovázott, amíg Anna felvette a kagylót. Az asszony – vagy inkább már idős hölgy – keze tiszta sár volt a muskátligondozástól, de még így is tagadhatatlan volt finom ujjainak, hófehér bőrének szépsége.

– Tamás, holnap a városba kell mennem. Valami szociális papírokat kell aláírni. Személyesen.

Bezzeg, ha ő vette volna fel! Azonnal elküldte volna őket a jó... Milyen város, milyen szociális papírok?

Már nem volt kedve gyűjteményével ügyködni, csak leült az asztalhoz, és némán várta a vacsorát. Anna, azon kívül, hogy heti kétszer leszaladt a boltba, vasárnap meg elment az istentiszteletre, már vagy tizenöt éve nem hagyta el otthonukat, leszámítva azt az egy-szeri alkalmat, amikor ő kórházba került a vastagbelével, és leszázalékolták.

– Na, ne légy már ilyen morcos. Egy nap az egész.

Az meglehet. De miért ilyen vidám? Mint egy tizenhat éves csitri, úgy kuncorászik magában, hogy kimozdul. Egyre inkább erőt vett rajta a melabú és a tehetetlenség, pedig a legrosszabb még hátra volt.

– És Tamáskám, nincs más dolgod, mint elkészíteni a lecsót.

– Hogy mit? – riadt fel hirtelen, az arca falfehér lett.

– Ugyan, ne csinálj úgy, mintha nem tudnád, miről van szó. Emlékszel, amikor a tizedik évfordulón megleptél? Na. Mindent a pulton hagyok reggel, ügyes leszel!

Egy kacér mosoly, amire így, még ennyi idő után is csak Anna volt képes, és már be is szaladt, amennyire tudott, a hálóba, hogy kiválassza másnapi ruháját.

Csak ült, és meredt maga elé. Hogy holnap neki kell főznie? Lecsót? Hogy mi is kell hozzá? Hagyma, répa? Nem, talán répa nem. Tojás, petrezselyem, szalonna?

Az igazság az volt, hogy arra a bizonyos tizedikre nem tudta, mivel lephetné meg nejét. Bonbont, virágot vagy egy-két ékszeret – már amennyire egy asztalosmester fizetése engedte – korábban is kapott, mégis valami különlegeset akart. Még balatoni nyaralásuk alkalmával Anna előhozta, hogy bármennyire is nevetséges, neki komolyan a lecsó a kedvenc étele, jó magyarosan. A férfi először úgy képzelte, miután ez elvileg az egyik legegyszerűbb étel, megnézi, hol lehet kapni az alapanyagokat, és seperc összedobja. De valahogy nem akart sikerülni a dolog. Igazából már ott megakadt, hogy hol tudná beszerezni a hozzávalókat, és egyáltalán, mik is azok a bizonyos hozzávalók. Így hát végül megkérte – mostanra már megboldogult – édesanyját, hogy ugyan már, legyen olyan kedves, készítse el az ebédet, és hadd tálalja ő. Persze Anna erről a mai napig semmit sem tudott.

– Ebben a rongyban akarsz elmenni? – ahogy belépett a szobába, és meglátta nejét a rózsaszínű kosztümruhában, elhatalmasodott rajta az ijedtség és a féltékenység.

– Jaj, Tamás, mi bajod velem? Szerintem nagyon csinos. A többiben olyan vagyok, mint egy kövér egér. Különbösen is ne aggódj, nem így veszem fel. Van zakóm is, az elég szürke, így már jó lesz?

– Nem mondok semmit. Csinálj, amit akarsz.

Persze kicsit azért nyugodtabb lett, így mégsem látszanak azok a szép, hófehér karok. Azokat csak ő láthatja.

Letette az újságot, és a konyha felé vette az irányt. Meg tudom csinálni! Csak meg tudom csinálni, a nemjóját! De aztán úgy döntött, mielőtt nekiveselkedik a nagy feladatnak, hallgat egy kis muzsikát. Valamiből neki is erőt kell gyűjtenie! Lassan odacsoszogott a szekrényhez, kinyitotta az üvegajtót, és elkezdett kotorászni a bakelitek között. Hm-hm.

Manon Lescaut... Traviata... Á, ez lesz az, Aida! Már éppen indult volna a lejátsszóhoz, amikor hirtelen, egyetlen mozdulattal visszalökte a rabszolgalány történetét a többiek közé, és kihúzta a narancssárga színű lemezt. Óvatosan leporolta, egy gyors mozdulattal rátette a tűt, és már le is ereszkedett a fotelba.

Először az eljegyzésük napján látták Annával az Operában, majd a következő karácsonyra megkapta ajándékba. Azóta minden évben meghallgatta a Pillangókisasszonyt, és az igazság az volt, hogy minden évben csak ezt hallgatta meg, mindig megvárva a kellő alkalmat. Amikor diagnosztizálták a vastagbelét, amikor eltemette édesanyját, amikor elbocsátották a korábbi munkahelyéről. Idén ez volt a tökéletes alkalom.

Hirtelen riadt fel. A lakásban sötétség és mély csend honolt, a lemez rég elhallgatott. Te jó ég, csak nem elaludt? Mennyi lehet az idő?

Ahogy felállt, érezte, hogy gyomra kong az ürességtől, kicsit meg is szédült. Úristen, már háromnegyed öt! Anna mindjárt itthon van, és a lecsó sehol! Mit is mondott, negyed óra, húsz perc? Csak összefut Irénnel, ő majd feltartja!

A konyhába ért. Felkapcsolta a lámpát, remegő kézzel tette fel másik szemüvegét. Hangosan szuszogva, félig nyitott ajkakkal bámulta a gáztűzhelyt. Mit is kell csinálni? Egyszer melegített vizet. Ja, igen! Elcsavar, gyufa, szóval elcsavar... Nahát, ehhez nem is kell gyufa! Anna kicserélte volna? Csak nem erre tette félre azokat az ötszázakat annyi éven át... Én meg azt hittem, hogy... Na de erre most nincs idő. Mit is kell? Serpenyő! Anya hogy is csinálta? Olaj, olaj és szalonna... Serpenyő, olaj, és ja, nem, nem, megvan! Hagyma. Nem is olyan nehéz. Megleszek egy perc alatt! Jó lesz így, csak karikázom... Önbizalma kezdett feléledni, ám ismét hamar elfogta a pánik. Ahogy ugyanis a hagymákat rátette a forró olajra, nedvük kicsapódott, és az egész elkezdett először csak sercegni, majd nem sokkal később hangosan pattogni. A férfi elvesztette lélekjelenlétét, és végül egy pohár vizet dobott a serpenyőre...

Amikor Anna belépett az ajtón, a konyha felől égett szagott érzett, és óriási sistergést hallott. A férje csukott szemmel guggolt az asztal lábánál.

Sohasem érezte magát ennyire megalázva, és biztos volt benne, hogy a felesége a következő pillanatban ki fogja nevetni vagy gúnyolódik rajta.

De hirtelen csönd... A sistergés alábbhagyott.

Hallja, hogy neje felé közelít, de ő még mindig nem mer ránézni...

Miért nem nevet?

Megérzi a vállán a kezét.

– Tamáskám. Ne haragudj, ha soká maradtam. Hoztam a városból kétszersültet. Mindjárt megteríték a vacsorához.

A férfi kinyitotta a szemét, és felnézett. A nő ott térdelt mellette. Mosolya pont olyan volt, mint amikor először látta meg, abban a gyönyörű, égszínkék ruhában, és ekkor tudta, hogy mindene megvolt az életben, amire valaha vágyott.

A felesége hazajött.